

skab, som anlægger sag mod staten. Det er da til grin for at sige det mildt.

Og så skal jeg minde om, at det ikke kun er overborgmesteren, der anlægger den sag, men det er Københavns Magistrat inklusive alle de mange socialdemokrater og SF'ere, der sidder i den, og VS'erne med; nej undskyld, de hedder Enhedslisten. Jeg skylder en undskyldning mere. Jeg kaldte vist overborgmesteren for Lars Kramer Mikkelsen, det er jo vores kollega her i salen, det er altså Jens Kramer Mikkelsen, der er overborgmester i København.

Så nævnte trafikministeren de to professorer, der var ved høringen, men der findes jo mange flere eksperter. Det er jo ikke kun halvdelen af Folketingssalen, der er imod dette lovforslag. Det er jo en lang række uafhængige eksperter, som har udtalt, at her sker noget højst besynderligt, og flere har kaldt det farligt og uberettiget.

Og så kommer jeg til det afgørende: Trafikministeren nævnte et par luftige fordele ved at gennemføre dette lovforslag, men det stemmer jo ikke, kære trafikminister. Det blev jo sagt grundigt på ny – og jeg kan sådan set anerkende, at det er regeringens hensigt – at retssagen skal føres til ende uforstyrret af Folketingets lovgivning. Men når det er meningen, er det da klart, at der ikke er nogen samarbejdspartner, der vil gøre forretninger med et selskab, der i øjeblikket er en retssag imod, som medlemmer af ledelsen af den danske hovedstad enstemmigt står bag. I den situation er man jo alligevel ude at svømme. Hvorfor vil ministeren ud og svømme i sin havn – eller i den havn, som han vil lægge sin klamme hånd på?

Jeg spørger derfor: Hvad opnår hvem ved at gennemføre dette lovforslag på et tidspunkt, hvor man ikke får en krone ud af det, og hvor der sker en administrativ ændring, som der føres retssag om i en af en enstemmig borgerrepræsentation anlagt retssag?

Jeg kender jo den ekspertise, der sidder inde i trafikministeren, og han kender jo reglerne for statssagers behandling bedre end de fleste, han har oven i købet undervist i dem, og jeg kunne godt tænke mig at se, hvordan der ser ud derindenfor. Gør mig en tjeneste, trafikminister, idet jeg hermed gør den tjeneste tilbage, at jeg beder formanden om at sende dette forslag tilbage til ny udvalgsbehandling mellem anden og tredje behandling her i salen, for så vinder trafikministeren tid, og prøv at gå til regeringens et eller andet udvalg eller til hjernetrusten,

gå dog til den finansminister, der gennemtvinger det her, og til den statsminister, der skal tage det sidste ansvar i sagen, og sig til dem: Kære venner, vi vinder intet ved at gennemføre dette, og vi taber intet ved at give afkald på det.

Lad os dog blive ved jorden og tage fornøften fangen. Det er mit allerallerbedste råd ud fra sympati og inderlig interesse for sagen.

(Kort bemærkning).

Trafikministeren (Jacob Buksti):

Jamen jeg skal ikke lægge skjul på, at jeg altid lytter meget opmærksomt til hr. Arne Melchior gode råd og også i denne sag. Jeg kan også høre på hr. Arne Melchior, at han både ved jorden bliver og har fast grund under fødderne, medens jeg er ude at svømme, så billederne er jo gode, når det nu handler om havnen.

Jeg vil gerne sige til hr. Arne Melchior, og det gælder også til fru Gitte Lillelund Bech, at det, der er afgørende for mig, er de råd, jeg får af min juridiske rådgivning. Det handler om, at vi har en sag – det tror jeg vi alle sammen er enige om – og jeg har forstået det sådan, at vi alle sammen er enige om, at den sag skal have de optimale betingelser for at kunne blive afgjort, men hr. Arne Melchior og andre bliver nødt til at gøre sig klart, at hvis det er sådan, at vi udskyder ikrafttrædelsen af loven til efter en dom, så er min vejledning den, at jeg risikerer at svække regeringens sag, fordi det, der er det afgørende, er, at modpartens påstande ikke er gjort klar endnu. Det vil sige, at sagens substans kommer til at afhænge af andre parter end dem, regeringen er en del af.

Derfor er det afgørende for mig sagens substans, nemlig at jeg opnår at få en klar afgørelse, om Københavns Havn er statslig, eller om den er en selvejende institution. Én ting, den i hvert fald ikke er og aldrig har været, er kommunal, så når Borgerrepræsentationen i København gør sig gældende, så er det, fordi den kan have en interesse i det, men den er ikke inde som en part i den forstand. Det andet er, at jeg skal sikre mig, jeg får en retslig afgørelse af, hvorvidt staten dermed også har lov til at råde over de værdier, der ligger i havnen.

Det er de to ting, det drejer sig om at få en afgørelse af, og dér siger de rådgivere, som jeg har, Kammeradvokaten og Justitsministeriet, at det får jeg kun, hvis det er sådan, at loven sættes i kraft med det samme på de vilkår, som ligger i de ændringsforslag, jeg har stillet. At det så derefter bliver fremlagt i offentligheden, som